

KO JE KO

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etike pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srdićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga“. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulaznica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke Tviter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikropriča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozaista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Vladan Bajčeta (1985, Bosanska Krupa), diplomirao je na Grupi za srpsku i svetsku književnost Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, gde je završio master i doktorske akademske studije. Viši je naučni saradnik Instituta za književnost i umetnost u Beogradu na Odeljenju za istoriju srpske književne kritike i metakritike. Knjige: *Borislav Mihajlović Mihiz: kritičar i pisac* (2021) i *Non omnis moriar: o poeziji i smrti u opusu Vladana Desnice* (2022). Živi u Beogradu.

Ajda Bračić (1990, Ljubljana, Slovenija), arhitektkinja, urednica i publicistkinja. Zanimaju je tačke preseka na kojima se prostor susreće sa jezikom, umetnošću i društvom. Sarađuje sa vidljivijim slo-

venačkim medijima s područja arhitekture i kulture: *Razpotjta, Literatura, AirBeletrina, Koridor, Ekran, Piranesi, Hiše, Outsider*. Piše poeziju i kratku prozu, a dobila je nekoliko značajnijih slovenačkih književnih nagrada. Objavila je zbirku kratkih priča pod naslovom *Leteći ljudi* (*Leteći ljudi*, 2022).

Srđan Vučinić (1970), esejista, filmski i književni kritičar, dramski pisac. Diplomirao je na Grupi za svetsku književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Objavio je knjige eseja o filmu i književnosti: *Kraljevstva i izgnanstva* (2002), *Radanje kentaura* (2009), *Crni humor u srpskom filmu* (sa Vladanom Matijevićem, 2010) i *Portreti : 24 sličice u sekundi : (eseji o jugoslovenskom filmu)* (2018), kao i knjigu priča *Muzej „Havaji“* (2015). Od 1994. objavio je preko 300 tekstova o filmu i književnosti, najviše u periodici (*Reč, Beogradski književni časopis, Novi Filmograf, Povelja, Književni list*), kao i u *Kulturnom dodatku Politike* i u nedeljnicima *Reporter* i *NIN*. Autor je tekstova koji su objavljeni u desetak filmskih zbornika. Od 2000. godine je umetnički savetnik Festivala autorskog filma Pogled u svet. Na Radio Beogradu izvedene su mu drame Dragutin Ilić (2007) i *Princ Đorđe Karađorđević* (2008), kao i dramatisacije priča Franca Kafke, Ilije Vukićevića i Dragutina Ilića. Dobitnik je stipendije Fondacije „Borislav Pekić“ za 2009. za sinopsis pozorišne drame *Nezajaz*, objavljene u knjizi *Nezajaz: drame i druge priče* (2013). Živi u Beogradu.

Željka Gavrilović (1949, Loznica), prvu knjigu, zbirku priča *Fotografije, snovi*, objavila 1993. Godine 2021. objavila je kratki roman *Prinčev pupak*. Živi u Valjevu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinje), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Sto-*

Jadinović Srpkinja sa savremenicima (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjinih kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovića), redovna profesorica engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirolgije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevodjenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Lidija Dimkovska (1971, Skoplje), pesnikinja, prozna spisateljica i prevoditeljka, doktorirala je rumunsku književnost na Univerzitetu u Bukureštu, gde je nekoliko godina i radila kao lektorka za makedonski jezik i književnost. Predavala je svetsku

književnost na Univerzitetu u Novoj Gorici, a sada živi kao slobodni umetnik i prevoditeljka slovenačke i rumunske književnosti u Ljubljani. Objavila je šest pesničkih zbirki. Dobitnica je nemačke nagrade za poeziju „Hubert Burda“ i rumunskih pesničkih nagrada „Poesis“ i „Todor Argezi“. Njeni romani *Skrivena kamera* (2004) i *Rezervni život* (2012) dobili su nagradu Društva pisaca Makedonije za najbolje prozne knjige, a *Rezervni život* i nagradu za književnost Evropske unije (2013). Objavila je i roman *No-ui* (2016).

Relja Dražić (1954, Bogojevo), (dezertirani) filozof. Prevodilac i izdavač, urednik edicije „Nojzac“. Prevodi s nemačkog jezika, mahom književnost nastalu u Austriji. Živi u Novom Sadu.

Dubravka Đurić (1961, Dubrovnik), feministička pesnikinja i teoretičarka. Diplomirala je i magistrirala na grupi za Opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu, doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se teorijom kulture, teorijom medija, teorijom moderne i postmoderne poezije, teorijom roda, umetničkim i pesničkim performansom. U statusu predavačice ili gosta predavača držala predavanja u Centru za ženske studije, na AOM-u, Fakultetu političkih nauka, Fakultetu dramskih umetnosti, kao i na fakultetima u SUNY-Bafalo i UCSD, San Dijego, u Ljubljani i Kopru. Priredila i prevela niz teorijskih tema u časopisima iz oblasti teorije poezije i teorije umetnosti. Jedna je od osnivačica i urednica časopisa *ProFemina*. U Asocijaciji za žensku inicijativu pokrenula Ažinovu školu poezije i teorije. Zbirke poezije: *Priroda meseca, priroda žene* (1989), *Knjiga brojeva* (1994), *Klopke* (1995), *All-Over: izabrane i nove pesme sa esejima koji određuju fazu moje poezije od 1996–2004* (2004), *Ka politici nade (nakon rata)* (2015), *Razmicanje okvira / Kosa crta / Konteksta* (2020). Objavila je brojne kritike i studije o poeziji, umetnosti i plesu, kao i knjige *Jezik, poezija, postmodernizam* (2001), *Govor druge* (2006), *Poezija teorija rod: moderne i postmoderne američke pesnikinje* (2009), *Politika poezije: tranzicija i pesnički eksperiment* (2010), *Diskursi popularne kulture* (2011) i *Globalizacijske izvedbe: književnost, mediji, teatar* (2016). Ko-urednica je antologije tekstova *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-*

Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991 (2003). Živi u Beogradu.

Senada Zatagić (1985, Zenica, Bosna i Hercegovina), diplomirala je i magistrirala na Pravnom fakultetu Univerziteta u Sarajevu, a doktorirala na temi međunarodnih odnosa na Univerzitetu Sel-džuk u Turskoj. Angažovana je kao predavač na Pravnom fakultetu MEF Univerziteta u Istanbulu te Pravnom fakultetu Univerziteta u Zenici, a radila je i kao istraživač-konsultant za IOM Bosna i Hercegovina te Međunarodni centar za razvoj migracionih politika (ICMPD). Prvu knjigu, zbirku poezije *Mostovi* objavila je 2004. godine, a 2008. zbirku pripovedaka *Katarinino ogledalo*. Godine 2022. objavljena je i njena prva akademska monografija *Zanemareno pravo – Izgledi za zaštitu prava biti biran u Bosni i Hercegovini*.

Darko Ilin (1996, Smederevo), završio je srpsku književnost i jezik sa komparatistikom u Beogradu, a tokom studija pohađao je uporedne studije slovenačkog jezika. Trenutno je student master studija slovenistike – smer nauka o književnosti u Novoj Gorici. Polja njegovog interesovanja su slovenačka i postjugoslovenske književnosti, studije muškosti i savremeno bibliotekarstvo. Bavi se stručnim i književnim prevodenjem sa slovenačkog jezika. Sa slovenačkog na srpski je preveo monografiju *Kao lopov u noći* Slavoj Žižeka. Objavljuje naučne radove u časopisima i zbornicima.

Dejan Ilić (1961, Travnik), od 1969. živi u Beogradu, završio italijanski jezik i književnost. Objavio sledeće knjige poezije: *Figure* (1995), *U boji bez tona* (1998), *Lisabon* (2001), *Duvanski put* (2003), *Kvart* (2005), *Iz vikenda* (2008), *Linije bega* [izabrane pesme 1995–2008] (2011), *Katastar* (2013), *Dolina Plistos* (2017) i *Kamperplac* (2021). Bavi se književnim prevodenjem. Za svoju poeziju i prevodenje poezije dobio nagrade „Đura Jakšić“, „Branko Miljković“, „Meša Selimović“ i „Miloš N. Đurić“.

Marijana Jelisavčić (1992, Perućac), osnovne i master akademske studije srpske književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde je 2016. godine odbranila master rad na temu „Elementi horor fantastike u romanu srpskog predroman-tizma“, za koji je odlikovana Brankovom nagradom Matice srpske. Dobitnica je godišnje nagrade Filo-

zofskog fakulteta u Novom Sadu za najboljeg mladog istraživača iz oblasti humanističkih nauka za 2020. godinu. U pripremi za štampu je zbirka kratkih priča *Prihvati igru?*. Trenutno je u doktorskim studijama srpske književnosti u Novom Sadu. Sa Mile-nom Zorić transkribovala je i priredila roman Jovana Čokrljana *Ogledalo dobrodetelji i vernosti ili žalosna priključenja Dragoljuba i Ljubice* iz 1829. godine. Živi u Novom Sadu.

Danijela Jovanović (1975, Šabac), diplomirala je na Odeljenju za istoriju na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Objavljen joj je roman *Vatra* (2008); isto-rijska studija *Romi u Jevrejskom logoru Zemun 1941–1942* (2012); zbirka poezije *Red ovoga, red onoga* (2018) i knjige prevoda: *Afroamerička poezija*, izbor i prevod (2015); Brajan Henri, *Karantin* (2010); Enes Halilović, *Leaves on Water* (2009). Živi u Beogradu.

Nevena Karanović (1961, Niš), doktor medicinskih nauka i specijalista interne medicine s užom specijalizacijom iz kardiologije. Povremeno piše kratku prozu. Radovi su joj objavljeni u književnim časopisima (*Srpski književni list*, *Ulaznica*, *Eckermann*, *Koraci*), domaćim i regionalnim zbornicima kratkih formi (*Vertikale*, *Alma*, *Feniks*) i na relevantnim književnim portalima. Na regionalnom konkursu *Ula-znica 2020*. osvojila je drugu nagradu u kategoriji proza. Živi i radi u Beogradu.

Marija Krtnić Veckov (1986, Smederevska Palanka), diplomirala je Opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 2011. radi kao novinarka u dnevnom listu *Danas*. Dobitnica je Nagrade „Vip Iskorak“ za novinarsku izu-zetnost i popularizaciju umetničke igre u Srbiji. Priče i pesme objavljivala je u domaćim i regionalnim časopisima, zbornicima i portalima. Dobitnica je Nagrade „Laza K. Lazarević“ za najbolju neobjavlje-nu pripovetku na srpskom jeziku koju dodeljuje Kulturni centar Šabac. Objavila je zbirku priča *Materice* (2022). Rukopisna zbirka poezije *Zazidana* našla se u užem izboru za nagrade za mlade pesnike „Novi-ca Tadić“ i „Mak Dizdar“.

Boris Lazić (1967, Pariz, Francuska), doktor slavistike. Piše poeziju, prozu, eseje i kritiku, prevodi sa francuskog, engleskog kao i na francuski. Knjige pesama – *Posrnuće* (1994), *Okeanija* (1997), *Zapis o*

beskraj (sa Goranom Stojanovićem, 1999), *Psalmi inovernog* (2002), *Pesme lutanja i sete* (2008), *Orfej na limesu* (2012), *Kapi slasti* (2013), *Kanonske pesme* (2016), *Unutarnji pejzaž* (2019) i *Oblici ludila i isceljenja* (2021); knjige putopisne proze i eseja – *Beleške o Arkadiji* (2000), *Turski divan* (2005); *Vrt zatočenika – uporedne studije iz devete umetnosti* (2010); romani – *Gubilište* (2007), *Pank umire* (2013) i *Dupli album* (2021). Priredio i preveo antologiju poezije staroga Meksika *Leptiri od opsidijana i žada* (2010; 2016). Kao slavista, predavao je na francuskim Univerzitetima Lil 3, Pariz-4 Sorbona, Inalko, a danas radi kao lektor srpskog jezika i književnosti na Univerzitetu u Eks an Provansu. Priredio i preveo na francuski Njegoševu *Luču mikrokozma* (P. P. Njegoš, *La lumière du microcosme*. 2000; 2002; 2010) i *Gorski vijenac* (P. P. Njegoš, *Les lauriers de la Montagne*, 2018); antologiju savremene srpske poezije *Anthologie de la poésie serbe contemporaine* (2010) kao i antologiju srpske srednjovekovne poezije *Anthologie de la poésie serbe médiévale* (2011). Živi u Nici.

Gabor Nemet (umetničko ime Đerđ Gabrieli; 1956, Budimpešta, Mađarska), prozni pisac, scenarista, urednik, univerzitetski predavač. U Budimpešti 1979. godine stiče diplomu Pedagoškog fakulteta, smer mađarska istorija. Godine 1983. završava žurnalistiku i u narednom periodu uređuje niz časopisa i drugih publikacija (*Világgazdaság, Magyar Napló* i dr.), te deluje kao plodan i zapažen kolumnista. Od 1989. do 1998. bio je član Udruženja književnika Mađarske. Jedan je od osnivača udruženja Szépirók Társasága (1998). Od 1994. do 2007. radi kao urednik Književne redakcije Mađarskog radija. Od 2007. godine predaje na Fakultetu za pozorište i film. Za svoje književno stvaralaštvo dobio je stipendiju „Žigmond Moric“ (1988), te nagrade „Jožef Atila“ (2004), „Šandor Marai“ (2005), „Tibor Deri“ (2006), „Milan Fišt“ (2017) i dr. Napisao je više proznih knjiga, između ostalih: *Angyal és bábu* (1990), *A Semmi Könyvéből* (1992), *Eleven hal* (1994), *A Huron tó* (1998), *A tejszínról* (2007), *Egy mormota nyara* (2016), *Ez nem munka. Mondatok pénzért* (2017).

Čezare Paveze (*Cesare Pavese*; 1908, Santo Stefano Belbo – 1950, Torino, Italija), jedan je od najvećih italijanskih pisaca i pesnika dvadesetog veka. Život je mahom proveo u Torinu, gde je i izvršio samoubistvo 1950. U prvoj fazi svog stvaralaštva

potpuno je posvećen poeziji, a rezultat tog radikalnog iskustva biće čuvena zbirka *Raditi je zamorno* (prvo izdanje 1936, drugo i konačno, 1943). Poštovalac dela Volta Vitmena (prvi se u Italiji njime ozbiljno bavi), anglista i prevodilac velikih američkih pisaca svog vremena, uvodi u italijansku poeziju posebnu vrstu narativne pesme, takozvanu *pesmu-priču*, koja nastoji da redukuje prisustvo lirskog subjekta i u prvi plan izbaci likove i tokove njihovih misli. Ambijent je realistički, bilo da je urban ili ruralan, pesnik treba da *pripoveda*. Posthumno mu izlaze i *Pesme ravnodušnosti* (1962), knjiga okuplja tekstove koji nisu uvršćeni u glavno delo *Raditi je zamorno*, te retke pesme napisane četrdesetih, s potpuno promenjenom poetikom i tematikom. Autor je brojnih romana, od kojih su mnogi prevedeni na srpski i hrvatski: *Tvoji krajevi*, *Plaža*, *Drug*, *Pre nego što petao zapeva*, *Kuća na brežuljku*, *Među usamljenim ženama*, *Lepo leto*, *Mesec i kresovi*. Treba pomenuti i dnevnik *Umeće življenja*, posthumno objavljen 1952, znamenit primer ovog žanra u kojem će zapisivati svoje misli od 1935. do 1950.

Dušan Pajin (1942, Beograd), filozof i estetičar, profesor univerziteta. U svom naučnom radu bavi se prevashodno umetnošću, filozofijom i kulturom dalekog Istoka. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu 1968, a doktorirao u Sarajevu 1978. godine. Prve tekstove počeo da objavljuje 1963. u *Studentu* (likovne kritike i eseje). Od tada objavio više od 500 bibliografskih jedinica – studije, članke, kritike i prikaze – u našim i stranim časopisima (Engleska, SAD, Kina, Francuska itd.), kao i dvanaest knjiga iz oblasti istorije kulture i filozofije umetnosti, kao i zbirku poezije na kineskom. Priredio je dvanaest knjiga, uključujući *Antologiju jugoslovenske poezije – 1950–95* (objavljena kineskom – 1997, Tajpej, 1998, Peking). Bavi se i slikarstvom. Radio je kao urednik u „Nolitu“, a bio je i glavni urednik časopisa *Kulture Istoka* (1983–1992). Od 1994. je vanredni profesor, a u periodu 1999–2009, redovni profesor Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu za predmet Filozofija umetnosti. Od 2009. godine je u penziji. Živi u Beogradu.

Vladimir Papić (1998, Novi Sad), diplomirao je i masterirao na Odseku za komparativnu književnost sa teorijom književnosti Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, nakon čega upisuje doktorske aka-

demske studije Jezika i književnosti pri matičnom fakultetu. Dobitnik je Nagrade „Borivoje Marinković“ (2018), Brankove nagrade Matice srpske (2022) i Dositejevog zlatnog pera (2022). Piše i objavljuje stručne i naučne radove, eseje i književnu i pozorišnu kritiku.

Dunja Rac (1980, Travnik), doktorantkinja je na Filološkom fakultetu u Beogradu gde je završila osnovne i master studije na Katedri za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima. Piše esejistiku u književnu kritiku, objavljuje u periodici. Živi i radi u Sofiji.

Robert Rej (*Robert Rea*), zamenik urednika i urednik veb izdanja časopisa *SwR*.

Tatjana Rosić (1962), doktorirala je, magistrirala i diplomirala na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Redovna je profesorka na Fakultetu za medije i komunikacije Univerziteta Singidunum u Beogradu, gde predaje predmete iz oblasti studija kulture, roda, književnosti i medija. Naučna je saradnica na Institutu za književnost i umetnost u Beogradu i gostujuća profesorka na doktorskom programu Filološko-umetničkog fakulteta Univerziteta u Kragujevcu. Tokom akademske 2016–17. godine bila je gostujuća profesorka na odseku za slavistiku Univerziteta Mičigen, SAD. Književna je teoretičarka i kritičarka, kao i autorka brojnih nacionalnih, regionalnih i međunarodnih projekata iz oblasti rodne, kulturne i medijske politike. Bila je urednica regionalnog časopisa za kulturu *Sarajevske sveske*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *FMK* i časopisa *Ženske studije* Centra za ženske studije u Beogradu. Trenutno se bavi studijama kulture otpora u svetu globalnih medija kao i kritičkim studijama roda, maskuliniteta i ženskog autorstva u kontekstu tranzicione postjugoslovenske i balkanske kulture sećanja. Autorka je i urednica sledećih knjiga: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ur., 2015) (*Anti*)*utopije tela: reprezentacija maskuliniteta u savremenoj srpskoj prozi* (2014), *Mit o savršenoj biografiji: Danilo Kiš i figura pisca u srpskoj kulturi* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Proizvoljnost dnevnika* (1994). Živi u Beogradu.

Bojan Savić Ostojić (1983, Beograd), diplomirao je francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Master studije iz komparativne književnosti završio je u Nici. Saraduje sa izdavačkim kućama kao slobodni prevodilac. Autor je brojnih temata o francuskoj književnosti XX veka, zastupljenih u književnoj periodici (Filip Žakote, Žak Dipen, OuLiPo, Remon Rusel, Antonen Arto). Jedan je od urednika književnog časopisa *Agon*. Autor knjiga poezije: *Stvaranje istine* (2003), *Tropuće* (2010), *Ste-reorama* (2013), *Jeretički dativ* (2014), *Prskalica* (2019), kao i proznih knjiga *Aleatorij* (2013), *Podli podli psalmi* (2016), *Punkt* (2017), *Nema oaze: luftroman* (2018), *Ništa nije ničije* (2020) i *Varvarin u Evropi – švajcarska sveska* (2022). Živi u Beogradu.

Žarka Svirčev (1983, Senta), naučna je saradnica u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu. Osnovne i master studije je završila na Odseku za srpsku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Doktorirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavila je naučne monografije: „*Ah, taj identitet!*“ – *Dekonstrukcija rodnih stereotipa u stvaralaštvu Dubravke Ugrešić* (2010), *Vinaverova književna republika* (2017), *Portret prethodnice: Draga Dejanović* (2018) i *Avangardistkinje – Ogledi o (srpskoj) ženskoj avangardnoj književnosti* (2018).

Milica Sofnkić (1995, Gospodinci), diplomirala je srpsku književnost i jezik na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde je i magistrirala, odbranivši rad *Pisanje i čitanje drugosti u Knjizi o Nemačkoj i Embahadama Miloša Crnjanskog*. Ovaj rad kasnije je objavljen u ediciji Prva knjiga Matice srpske pod naslovom *Crnjanski – na međi vlastitog i stranog* (2021). Trenutno pohađa doktorske studije na matičnom fakultetu, gde je angažovana kao demonstratorica u nastavi na Odseku za srpsku književnost. Honorarna je saradnica u Kulturnom centru Novog Sada. Bavi se teorijom i metodologijom proučavanja književnosti, kao i književnošću HH i XXI veka. Piše i objavljuje naučne radove, kritiku, eseje. Živi u Novom Sadu.

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji

„Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Ivana Z. Tanasijević (1987, Kragujevac), završila je osnovne i master studije na Katedri za Srpski jezik i književnost Filološko-umetničkog fakulteta u Kragujevcu. Piše i objavljuje književnu kritiku, eseje, studije, recenzije. Polja interesovanja: srpska književnost modernizma i postmodernizma, savremene književne teorije, književna kritika.

Srđan V. Tešin (1971, Mokrin), književnik i novinar. Studirao je filozofiju i komunikologiju u Beogradu, a diplomirao na poetici kratke priče. Objavio je sledeće knjige: *Coated brain/Pohovani mozak* (drama, 1996), *Sveto Trojstvo Georgija Zecowskog* (poezija, 1997), *Sjajan naslov za pantomimu* (priče, 1997), *Antologija najboljih naslova* (roman, 2000), *Kazimir i drugi naslovi* (roman, 2003), *Kroz pustinju i prašinu* (roman, 2005), *Kuvarove kletve i druge gadošti* (roman, 2006), *Alternativni vodič kroz Vavilon* (izabrane kolumne, 2008), *Ispod crte* (priče, 2010), *Priče s Marsa* (priče, 2015), *Gori gori gori* (roman, 2017), *Moje* (roman, 2019), *Luka kaže* (knjiga za decu, 2020) i *Mokranske hronike* (proza, 2021). Priredio je nekoliko antologija, panorama i izbora kratkih priča. Knjige su mu prevedene na slovenački, makedonski i nemački jezik. Dobitnik je književne stipendije „Borislav Pekić“, Nagrade Društva književnika Vojvodine

za knjigu godine, kao i Nagrade grada Niša za književnost za decu i mlade „Maleni cvet“. Zastupljen je u domaćim i inostranim antologijama i izborima iz srpske savremene književnosti. Proza mu je prevedena na francuski, engleski, nemački, poljski, češki, makedonski, mađarski, albanski i slovenački jezik. Član je Srpskog PEN centra. Živi u Kikindi.

Maša Tomanović (1995, Beograd), završila je osnovne i master studije Opšte književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Radila je kao urednica u izdavačkoj kući *Darma Books*. Objavljivala je pesme u časopisu za književnost *Čovjek-časopis*. Bavi se uredništvom i književnom kritikom.

Akoš Fodor (*Ákos Fodor*; 1945, Budimpešta – 2015, Budimpešta), mađarski pesnik i prevodilac, jedan od najpoznatijih majstora mađarskog haikua. Završio je konzervatorijum i 1968. diplomirao na Budimpeštanskoj muzičkoj akademiji. Radio je dvadeset i dve godine u budimpeštanskoj muzičkoj izdavačkoj kući (*Editio Musica*) kao muzički urednik. Prevodio je pesme i drame na mađarski jezik, autor je libreta za pedesetak muzičko-scenskih dela (mjuzikli, opere, operete). Kao urednik potpisuje mnoge muzikološke publikacije, npr. *Schola cantorum* (srednjovekovna vokalna dela), *Hajdn: Die sieben Worte* (oratorijum), osam Hajdnovih simfonija, više Vivaldijevih koncerata. Prvu knjigu pesama objavio je 1978. pod naslovom *Kettőspont* (*Dvotačka*); u narednim decenijama objavljuje dvadeset četiri knjige pesama i prevoda. U toku je objavljivanje njegove pesničke zaostavštine.

Peter Handke (1942, Grifen, Austrija), jedan je od najznačajnijih pisaca nemačkog jezika i savremene svetske književnosti. Pisac stotinak knjiga, romana, pripovesti, drama, poezije, eseja i filmskih scenarija; autor više filmova, i koautor i saradnik u mnogim filmovima Vima Vendersa; likovni ilustrator svojih tekstova. Dobitnik niza nagrada: Bihnerove, Kafkine, Šilerove, Ibzenove, Nestrojeve, Nagrade „Tomas Man“, Nagrade „Milovan Vidaković“ i drugih. Nobelova nagrada za književnost dodeljena mu je 2019. „zbog uticajnog rada koji sa lingvističkom genijalnošću istražuje periferiju i posebnost ljudskog postojanja.“ Handkeov prvi roman *Stršljenovi* i prva drama *Psovanje publike* objavljeni su 1966. Iste godine se na sastanku Grupe 47 u Prinstonu u SAD

distancirao od „opisivačke“ književnosti novog realizma i utvrdio poziciju svoje književnosti kao usmerenost na jezik i na odnos jezika i sveta. Motiv ugroženog subjekta u problematičnoj komunikaciji sa spoljašnjim svetom karakterističan je za rana Handkeova ostvarenja, kao što su romani *Golmanov strah od penala* (1970), *Beželjna nesreća* (1972), *Kratko pismo za dugo rastajanje* (1972) i *Levoruka žena* (1976), potom proslavljeni dramski komad *Kaspar* (1968) ili zbirka poezije *Unutrašnji svet spoljašnjeg sveta unutrašnjeg sveta* (1969). Knjiga *Spori povratak kući* (1979) predstavlja prekretnicu u Handkeovoj književnosti i okretanje prirodi i materijalnosti sveta, gde su film i slikarstvo izvori književne inspiracije. Istovremeno je u Handkeovim ostvarenjima prisut-

no neprekidno traganje za smislom postojanja. Otuda su lutanje i migracija primarni modus aktivnosti i aktivizma, a put je mesto za tzv. „epski korak“, koji nije posebno vezan za određeni žanr. Njegovom delu je otad svojstven snažan avanturistički duh, ali i nostalgija, koji su uočljivi u pripovestima kao što su *Pouka planine Saint Victoire* (1980), *Ponavljjanje* (1986), *Još jedanput za Tukidida* (1990), *Zimsko putovanje do reka Dunava, Save, Drine i Morave ili Pravda za Srbiju* (1996), *Moravska noć* (2008) i *Veliki Pad* (2011) ili u dramama *Vožnja čunom ili komad za film o ratu* (1999) i *Lepi dani u Aranhuezu* (2012). Peter Handke je oduvek mnogo vremena provodio izvan Austrije i na putovanjima, a od 1990. pretežno živi i radi u Francuskoj.